

2. Letnik.

Ist, listopada.

1.2. Stevilka

Pragi!

Vem, da ste pričakovali željno in nestrpljivo izid lista, v kar so mi izrazi nekajih udov potrdilo. To nestrpljivost in to ostrašanje z listom ni samo drugim udom nestrpljivo, ampak tudi meni, uredniku lista, ne samo nestrpljivo celo mučno. Z kakim zanimanjem sem prijel lanski prvi list v roke, z kakim veseljem prečital ga, da uvidim moč našega mladega društva. A to čakanje se ni vleklo v minolem letu tako dolgo, kakor baš letos, žali Bože!

A komu naj izvemo ta nedostatek na

habet? Morda uredniku morebiti posamičniku —
 udu? Morda društvenemu odboru? — Ne! Nika-
 kor ne more nalogati nikdo izmed Vas to bre-
 me uredniku, nikakor odboru, nikakor po-
 samičniku! — Pravo zadenem, ako naložim
 to krivdo tistim društvenikom, ki se za drus-
 veno stvar premalo ali nič ne brigajo. Ali me
 nijo dotičniki, da boše nabiral list sam ob
 sebi gradivo. Gotovo ne! — Ako bi vsi naši s-
 udje možko se poprijeli dela, e kome voljo v
 svetu, podpirati list, gotovo bi izšel že javno —
 in ne bi se vleklo odlašanje od tedna do ted-
 na, od meseca do meseca.

Prez skrbi sem, ako se izrazim, da gleda
 kdo izmed Vas izviš in svoje ošabnostina to na-
 še početje — „steče“ delo, komur ga isti menda
 prišteva. A pečem dotičnemu, ki plava visoko
 nad nami zaničljivim smehom na nas gle-
 daje, naj ne misli, da je kaj več nego smo
 mi!

„Kdor malega noče, velikega vredov ni“
 se glasi star slovenski pregovor. In jaz menim,
 da je gola istina v tem pregovoru, kajti,
 kdor se ne briga v malej stvari za svoj
 narod, tem manj se briga v velikej. Da na-
 stopi kedaj v važny stvari javno za svoj
 narod, menim, da je dobro, ako se privadi
 in izučí sedaj za bodoče življenje, ker iz
 malega raste veliko“.

Ali ne samo nemarnost udov je kriva, da
 društvo ne vspeva, ampak tudi prepis — med-
 sebojni prepis. To je zlo, ki je dovedlo že mnogo
 blagih namenov v pogubo, to je zlo, ki je do-
 vedlo lanskega leta list in sploh društvo do
 propada. Ali hočete, dragi, da se nam
 pripravi tudi letos kaj enacega in to še celo

v začetku leta. Dragi, prosim Vas, pustite to naš strah, postavite se vsi složno pod prapor „bratstva“ in smagajte in vspeh sta gotova. Kdor se čuti, da ni za nas, naj raje izstopi, pet mu je svobodna, ako ni njemu mar lastna izobrazba, naj pusti saj druge, da se vezbajo, da se vadijo in tako kedaj postanejo močje, ki bodo tega imena tudi vredni.

„Sloga jači, neologja tlači“ !!!

Ali niso to krasne besede. Držite se tega gesla! Še samo v mojem društvu, ampak kjerkoli ste, kajti lažje je braniti dva, nego eden sam.

Lakaj se je razvijalo naši društvo tako krasno v drugem polletju? - Ali ne morida radi zjedinenosti in neumornega dela nekajih društvenikom?! Vlak izmed Vas naj misli, da brez njegove pomoči ne moremo dalje. - In vspeh je zagotovljen.

Pokazite tedaj, da ste skrbni vrtnarji, ki zalivajo marljivo svojim cvetkam, da ne umrō ne vsled žarknega sonca, ne vsled mraza. In, da se vse vrši v lepem tiru, treba Vam resnosti. Podite resnobni in vneti na svojo stvar! Nikdar naj Vam ne gine „Teres“ izpred oči! Saj Vam je jarniš, no plačilo! Seveda, da ne denarno plačilo, ampak plačilo v razvijanju Vašega razuma za bodočnost.

Slučem Vam, častiti udje! Prilivajte cvetju, da se razvije v cvetko vašo v korist in poduk in nam posebej pa jo - v čast in slavo!

Item postanete nadebudna in mnogo obetajoča mladina svojemu milemu narodu, kateri pričakuje tako del s pomoči - baš od svoje mladine.

Vite se materinscine! Podite gvesti sino
 v majke Slave, ker s tem jo spoštujete naj
 bolj! Ne bojte se pokazati, kaj in kdo ste!

Dakle pričakujem od Vas mnoge udelež-
 be v listu, kar Vam bo de patem ponos
 in smelo bode odgovorili lahko. Prekočili
 smo lanško p. stro!"

V poročilu Vam kličem slednjic dobrohot-
 nim in prijateljskim spominom:

"Vsak le malo" u. sodaj -
 "Videl bo de, Svetja" raj!"

Prisrčna družba "Flora".

Boj te puvoj in te hrani
 Pred neugodo, mezarom brani.
 Loma ljubko naj te greje,
 Da nam sveti tvoj kras neje.
 Dej pohleven naj kaliva
 Tvoj nevereli svet.

Rasti, spenjaj se in cveti!
 Venec slave, samo pleti!
 Klidax dvigat' se ne umiri
 Dak prijelni vedno piri.
 Rasti, spenjaj se in dvigaj
 Mnogo, mnogo let!

Primorsky.

Dječaka putovara.
(Priponost iz Dječakog života).

Kako je svima poznato, a najviše djakom, da čekaju potonji veselim srcem i željno očekivane praksnike, jer se kroz sve djak uporabiti može, te ga nemuči kroz dva mjeseca misao na školu. Što ga najviše veseli, jesu Dječaka putovanja. Djaci običavaju putovati skoro kroz rijeke praksnike, te im se tako prilika pruži, da upoznađu bar okolicu svoj prebivališta, vidoke gore i planine, te i zelene doline svoje domovine.

Na ovaj način putovao je jednom i neki djak, imenom Dragutin R. ... iz Pariza po nekome svijetu. Ali budući da je u kratko vrijeme i ono malo novca, što mu ih dade roditelji, propukao mora kao projak nastaviti svoje putovanje. Sateko od svojeg nekog mjesta Pariza dođe u selo Ber. Ovdje upadne žena imenom Marica, kojoj odmah prvih godina njeninog vjenčanja umre muž Petar. Udala se po drugi put i toga katka S. ... Na ovaj ženi dođe naš Dragutin, te ju zamoli milostinje. Katka nebjese kod kuće. Marica zapita Djaka: „Molim te, mladiću, otkuda jesi?“

Dragutin odgovori:

„Ja sam Djak iz Pariza, uamanyhale mi na mojem putovanju novca, te moram pro-
gajati, da mogu opet tamo stati.“

Čuvši Marica riječ, Pariz, proploče gorke. Misliha je najme, da Djak govori o paradixu, te se jetila ljubljenog si Petra, pitala sama sebe, ako je i njenin Petar u paradixu kao ovaj Djak.

„ Jesi li vidio moćda u paradizu mog Petra?“
 Laxnavoi Dragutin, što žena misli, odgovori:
 „ Kako ga ne bih poznao, ta nas dvojica smo veli,
 ka prijatelja. Ali, Draga moja ženo, tamo je
 zlo za onoga, koji neimade dobar žep. I žasem
 Petru nije bolje. Ako mu što želite poslati, što,
 jim na Vašu sluābu.“ Marica razveselila se
 na ove riječi jer joj se prilika pručila, da barem
 još jednom izkaže svoju ljubav svom Petru.
 Što biće mogla odtrči u bližnju sobu, spremi
 jedan svećnjik, ukom je bila odjeća svatoh.
 Petra. Ovaj svećnjik i pri tom punu kesu
 novaca pridade Dragutinu, da bi ovo sa
 srdačnim pozdravom izručio Petru. Dra-
 gutin ne reče ako ne s Bogom, te ode pra-
 ma „paradizu“, mišljajući u sebi: O, ti
 lopave, kako si prevario omu tužnu ženu;
 ali meni će puno koristiti ova kesu.

Ne prođe niti četvrt sata, što ti Matka
 kod kuće! Marica mu izpovjedi svoju radost.
 Mi miš ne rekavoi ništa, potrči na Dvorište,
 uzjaše najboljeg konja, te pohiti za onim lopo-
 vom. Čuoši Dragutin ura se što pot konja, oba-
 xese, i videvši konjanika, baci svećnjik pre-
 ko rida, primi jednu motiku, koju na sreću
 našde na putu, te počme njom čuštiti i ra-
 diti skolo ceste. U te prispjeo Matko, te ga upita:
 „ Jeli Dugo, da je prošao ovuda jedan mladić
 sa svećnjicem?“ Dragutin odgovori: „ Uprav
 sada je s dje smenom govorio i karivao, kako
 je u se jeli u ženi prevario, ali kad ugleda ne
 reče mi ništa, nego pohiti u ovu bližnju šumu.“
 Matko skoči skonja, te pohiti u šumu. Što pak
 učini Dragutin? Škoči na konja, te ode! Pojavoi
 Matko kući, upita ga žena: „ Jdže ti je konj?“

Krasno!!!

7.
Matko odgovori Marici: „ Dao sam ga onom Ija-
ku, Da čim biće stigne tvom Petru.“

Slavonck.

Mladost.

1.

Danas ruža krasna mirisava
I valnica je u vetu,
Sutra posle mraca pak mlohava
I opala leži ondje -
Gdje sad onaj miris mili,
Gdje lepota pak je ona,
Koja čovjeku omili?

2.

Tako je i draga, lepa mladost
U kojoj ne čovjek snade
Ni nevolju, nego samo radost
Čuti on u srcu svomu,
Ali elatne te godine
Brzo prođu i zar onaj
Mladenacki s njimi mine.

~~ljepa~~

3.

Čestoput se vjeca kašnje jasno
Čovjek mladenackih svojih
Leta gdje je ono vrijeme krasno, vrijeme
Vrati mi se? se on pita.
Sve uzalud, se ne vrati...
Nego samo spomen dana
Inih te do groba prati.

Cvietko. M. Kalac

8.
Ubožec.
(Cilica).

„Mamica, draga mamica, ali me Gubiš?“
slisal sem govoriti za seboj otroški glas ne
kega dne, ko sem brezposelno pohajkoval
po tržaških ulicah. Očel sem se, ter zagledal
dečka, ki je mogel imeti kakih šest let. Ubo-
žec je bil hrom; v eni roki je imel palico, na
ktero se je nastanjal pri hoji, z drugo se je dr-
žal materine roke. Nj bil lepega obličja, di-
vendar se mi je prikupil posebno zaradi svoj-
ih oči, ne toliko krasnih kakor nedolžnih.
Iz njegovih oči je odsevala se nepokvarjena
nedolžnost in nehotè sem se spomnil Gregor-
čičevih stihov:

„Pogled ti čist, oko mirno,
Vrjem sveta celo ti nebo.“

Le enkrat se sem ozrl, da bi si ogledal
gospo, ktera je vodila dečka. Bila je srednjih
let, vsa oblečena v črno, pa vendar jako ele-
gantno. Kmalu sta me žela zanimati in za-
čel sem stopati bolj počasi, dokler nisem bil
za njima in sicer tako blizu, da sem lahko
slisal njun pogovor.

„Da Gubim te, dete zlato, Gubim te več
nego vse na svetu. Voak dan zahvalju-
jem Bogu, da te imam.“

„Ali je res, mamica, da me Gubiš, o ka-
ko si dobra! Misli sem, da me morda ni-
maš več tako rada kakor nekdaj, zaradi
tega, ker sem hrom. Ali tudi jaz Gubim te
če, mamica, Gubim te in Gubil te bodem
vedno. Molil bodem k Bogu, naj te ohra-
ni vedno pdkarvo in molil bodem tudi za

očeta, da bi se vrnil kmalu.

Ves, mama, ko prideva domov, mi poveš spet kaj sčetu, kterega ni bilo že toliko časa doma. Kaj ne, mama, da mi poveš, saj si tako dobra! Kmalu se gotovo povrne tudi papa; oh kako veliko veselje boče po tem! Čez toliko časa me boče spet vzel na svoji koleni in me gugal, jak pa bodem vesel.... Ah, mamica, papa ne boče vesel, ne, temveč žalosten, ko boče videl, da sem hrom. On misli gotovo, da sem zdrav in čil, pa saj mu poveš ti, da nisem kriv sam, temveč da sem pal po nesreči po stopnicah ter tako zlomil sinogo; kaj ne, mamica, da mu poveš, saj si tako dobra.

„Da, hčer moj, ni treba se bati ne, povem mu že jaz, da nisi kriv ti.“

Ta besede je govorila nekako tiho, in ko se je ozela, videl sem solze v njenih očeh. Sedaj mi je bilo vse jasno: Pila je oblečena čeno gotovo zaradi smrti svojega soproga, ali deček ni vedel, da je oče mater, temveč mati mu je gotovo rekla, da je odpotoval kam daleč.

„Da, da poveš že ti sčetu, saj si tako dobra. Ves, mamica, oni dan, ko so pokopali Nuckovo mater, mislil sem, kako slabo bi bilo zame, bi ti umela. Šel bi i jaz, kakor je storil oni deček, o kterem si mi pravila tolikokrat, na tvoj grob ter tam ostal tako dolgo, dokler bi se me semilit Bogec in me poklical k sebi. Ah, pa saj ne umreš, mamica ne; ne smeš umreti.“

Pridi smo tako do cerkve sv. Antona
Kovegar.

"Vinko, idiva malo v cerkev, ker sedaj
je ravno blagoslov," dejala je gospa. Čisto
bila sta v cerkev in sledil sem jima.
Sta sta pred veliki oltar, na katerem so bile
prižgane vse sveče in v sredi oltarja je bil
Gival vsemogovini Bog. Pokleknila sta in
tudi mene je gnala neka tajna moč, da
sem pokleknil blizu nju. Ocul sem se na
dečka in videl sem, kako je sklenil svoji
ročici k molitvi. Svoje oči je upiral na ve-
liki oltar in tiho je šepetal svoje molitvice,
da slišal sem, ko je molil:

"O moj ljubi angelj varh....."

Spomnil sem se tedaj onih let, ko je i
mene učila mati to molitvice in

"Budi spomin mi krásnih dni,

Kot bil sem še kot sedaj si ti,

Spomina me mladosti

Brez toge, brez bridkosti."

Spomnil sem se onih časov, ko sem se prvi
krat s sklenjenima ročicama poklanjal ve-
učnemu.

"Oxata xata leta."

Ocul sem se še enkrat na dečka in sedaj
sem šele spazil, kako je bil bled, le tu pa
tam so bile na obrazu rudečkaste lise; deček
je bil gotovo bolan.

Ko je bil izvršen blagoslov, šel sem iz cerkve
ter popolnoma porabil svoje znanice. Na
poti domov šele sem se jih spomnil nazaj
in žal mi je bilo, kakaj jima nisem sle-
dil dalje.

* * *

Mirodvor! — Da mir vlada na tvoji zem-
lji, večni mir Tvoje tihote le tu pa tam se
sliši posamezne vdarce loput moč, kateri ko
plejo grobe. Pripravi leseni križi, mali, veliki
spomeniki, male kapelice posvečene spominu
vojnih dragih, vse to ti spiše naproti: „Memento
te mori, memento homo, quia pulvis es!“

Da prah si človek, danes si, jutri te ni več . . .
Mirodvor! V tvoji zemlji najdejo vsi pokoj in mir,
kterega ne morejo uživati na svetu Poleg ne
dobrega stroka spava večno spanje star kudo-
lec, poleg bogatina siromak, poleg portopača
trpin. — V tvoji zemlji čakajo vsi mrtveci one
ga dne, ko rapoje trobenta angeljev: „Surgite.“
Mirodvor! Oh koliko naših dragih je našlo na
tebi pokoj. Stariši, bratje, sestre in drugi sorod-
niki počivajo v tvoji zemlji. Mirodvor! En-
krat pridem i jaz na vrsto, tudi rane pri-
de nekdanj dan, ko rapoje duhovnik: „Requi-
escat in pace“ in

„Tedadaj potihne na vsekdar
Ica mi in sveta vihar!“

Nekega dne sem šel na mirodvor, da
bi molil tam na grobu svojih dragih. Ko
sem bil opravil že svoje molitve, šel sem
skolu po mirodvoru, da bi si ogledal nek-
tere nagrobne spomenike. Prišel sem tudi
do kapelice, namreč do one kapelice, kjer
so izpostavljeni mrtvi. Skoli nisem
bil še notri, ali onega dne me je gnala
radovednost, naj vstopim. Vstopil sem v
kapelico; na odru ni bilo nobenega mrtve-
ga razun male truge, ki je stala tam v
drugem kotu. Skoraj sem mislil že oditi, ko
sem ogledal pri trugi v črno oblečeno go-

spo, ki je jokala. Spomnal sem jo takoj, bila je
 ona gospa z dečkom, katero sem videl pred mes-
 cem. Stopil sem bližje in uresničila se je moja
 slutnja: V trugi je ležal mrtov oni hromi deček.
 Bil je ves obdan s veseljem, zdelo se je, kakor da
 bi spal. Obrazek je bil blede, ustica so bila odprta
 malo. Spomnil sem se onega večera v cerkvi sv.
 Antona Kovega in zdelo se mi je, da ga še se-
 danj slišim šepetati ono krasno molitvico:

„O moj Gubi angelj varh . . .“

Po njegovem obrazu je bil razlit angeljski
 mir. Carl sem se v gospo, ki je plakala
 in ravno v tistem trenutku uprla je ona svoje
 oči v me ter me pogledala nekako hvaležno.

Meni pa je postalo milo, ko sem videl pred se-
 boj v trugi mrtvega angeljčka in solza se
 mi je utrinila iz očesa.

Angelar.

Lvetka na grob Dragotina. Kotleja.

Ona pokriva Te zemlja, karacten tvoj grob je od svetja
 V njem počivaš sedaj, rešim pozemskih skrbij.

Mnogo trpel si na svetu, trpečega vi deti brata

Dranilo tvoje srce, ran je škopalo Ti grob.

Vedno učil si se pridno, da mogel koristiti svojcem,

Ali uolišal ni Bog srce gorcevih želja.

H sebi poklical Te gor, tam viraš kdaj boljše življenje,

Moli, o moli za rod, kterega gvest si bil sin!

Sava.

Ubojica

I.

Pokraj Save stajalo jednom malo selo, imenom Vučićevo, okruženo sa trih strana lijepimi romantičnim brjegovima, a sa jedne strane rijekom Savom, preko koje bijaše veliki, drveni most. Kako rekoh, selo bijaše malo, no; brojilo je tek kakvih 300-400 duša. Blizu groblja bijahu dvije od starine u prijateljshoj svezi živuće kuće. Često kumovaše Joso i Jana jedne obitelji, Ivanu i Mariji Drugi; tako postade Joso Ivanu po treći put kumom kod krštenja Lavoslava, a Ivan isto tako Josi kod krštenja Lavoslava. Već kao djete bijaše Miloš i Lavoslav uvijek skupa; ne prođe ni sata, da nije bio Miloš kod Lavoslava ili Lavoslav kod Miloša. Kada dražtose, pohađalo skupno školu kod starom kaplanu Luku. Nikad ne bi se vratio jedan bez drugoga; ako bi kadkada veći časni zatvorio jednoga, čekao bi drugi pred vratima, da se skupno kući vratiti mogu. Još kao dvadesetgodinji mladići pohađalo skupno službu božju, krme i zabave. Jednom riječu: nikad nisi vidio jednoga bez drugoga. Ivi se nadahu njihovom najbližem budućnom prijateljstvu. Ioni sami ne očekivao ništa drugo. Ali "tempora mutantur, et nos mutantur in illis" uvijek se mijenja, mijenjaju se ljudi, kaže jedna latinska poslovice.

Nekog krásnog, prošetnog dana oboli Joso, te Lavoslav morade sam na zabavu, koja bijaše narečena u dvorištu kod seoskog župana Frana. Zabavi prisus, tovaše i Milena, koja bijaše Milošova

ljuba, ali tako tajno, da o tom nitko ništa
znao nije, osim njenih i njegovih rođi-
telja. Kad Milena opazi, da Miloša nije, i
da je Lavoslav sam došao, upita ga, što
to znači. On odgovori, da je bolestan. Tako
plesasē Milena sa Lavoslavom, koji se ne-
hotice u nju zaljubi. One večeri ne progo-
vori Milena niti riječi više s Milošom.

Sutradan pripovijedi Lavoslav Milošu,
što se zbilo, i kako se zaljubio u Milenu.
To je bilo Milošu veoma mučno, ali ne
reče ništa. Na Lavoslavovo pitanje, zašto
šuti, ne odgovori ni riječi, nego se okrene,
škrupnu zubima i dahne duboko. Lavos-
lav se nasmejē i otiđe. Od ovog dana u-
naprijed, prestane njihovo prijateljstvo.
Miloš ne probori više od dvije godine s La-
oslavom.

I.

Ne prođe ni tjedan dana, a u svakom kutu
se već blebetasē o Miloševoj i Lavoslavovoj
kavgi, ali utroka nije znao nitko dulje
ve nena, dok ga ne otkrije Lavoslav sam
svoj majci. Žli jekici ukašē sada još
više jednoga protiv drugomu. Jedni se
zauzimasē za ovoga, drugi za onoga; jedni
krivisē Miloša, a drugi Lavoslava. Majka
Milena volila Lavoslava, jer bi znao doći
kakav put starici pomagati čuvati lonce i
oceriti Miloša, a sebe pohvaliti svakovrstni-
mi stvarmi. Ota volio Miloša, jer on račun-
nasē više na porašanje istoga i na njegov
rad, nego na Lavoslavovo blebetanje. Mile-
na sama ljubi i bi sad jednoga sad drugo-
ga; kad bi došao Lavoslav, govorila bi slabo

o Milošu, a kad bi ovaj došao, ravno nasprotno. Roditelji i mladića i njegovu sa svim tim u miru, kao i do sada, isporučivše sinove ot., činski, ali sve rahman. Tako protivu puno dvije godine. Nekog dana prođe Miloš pred Franina vrata, gdje isti sjedeaše sa lulom u ustima. Miloš ga lijepo pozdravi, te sjedne kraj njega. Kao stari znanci se razgovaravše među sobom. Milena, rado, enalna, što to može biti, pruži glavu na okance. Cim ju mladić zapari, skoči na noge i u niže u kuću. Kod ognjišta nađe svoj protivnika, kako se ljubavno razgovaravše sa staricom majkom. Miloš zapita, gdje li je Milena, na što Lavoslav ustane, te otvorivši vrata od sobe mu je pokazae pristom i reče: „Evo je!“ Miloš se razjari i ga zalupi sahom o glavu, pa ode. To bijaše o podne. Poslije podna uze Miloš motiku na rame, da bi šta god radio na polju. Ali misli ga mučiše, te se legne pod jedan veliki hrast, gdje i zaspa. Nekoliko prije sunca zapada probudi se, otare si oči uzme motiku i odpremi se kući. Tračajin se susretne Lavoslava na jednoj uskoj stazi. Kad se približiše jedan drugomu, stanu oba, jica gledati se. Lavoslav progovori prvi i ga zapita, štoli mu je on učinio, da ga je tako nemilno udario. Oigovor na pitanje bio je jedan mraki pogled. Stanova se stanu gledati. Za nekoliko časaka prosbori Miloš strogo: „Cimakni mi se sa staze,“ i zajedno mu baci motiku u glavu. Lavoslav pada mrtav na tla. Videći, što je učinio, stane ga mahom tresti, ali sve uzalud. Lavoslav bijaše mrtav. I da ga obuze strah; najest

ne Daše mu mira ni pristanka na ovom mjestu.
 Kamo, kuća će?, biješe njegova prva misao. Za
 sada pope se na jedan hrast, da nitko ne vidi, dok
 bi u selu sve raspavalo. Čimila mu se jedna godina
 ono malo sata, što je bio na ovom hrastu. Svako
 vjetrove misli ga mučiše, a najviše savjest, kad
 pomisli na ubojstvo, koje je počinio. Kada
 nastane potpuna tišina, siđe dolje, zamoli
 još jednom dušu pokojnika za oproštenje i
 uđe kući. Potihom otvori vrata, unide u svoju
 sobu, volači sa sebe staru, krolju pokojnika
 pokrpljenu odjeću, a sebe odjene najjačom
 haljinom. Tada uzme ono malo vajih ro-
 vaca, što ih je imao, i ukrade ojevu kesu,
 te se spremi na bijeg.

Lavoslav.

Proštaj od doma.

Vrijeme je već Došlo -
 Žalost očitim u srcu svome,
 Jere zapustiti
 Ja te moram mili, vječni Dome!

Orajško veselje
 Me obuze vraćajući se k tebi,
 Kao kad svoj majka
 Linka grlici privine k sebi.

Ali ah! sad moram
 Stići od tebe tugujući -
 Tako te padraavljam:
 „I Bogom! Do viđenja! ti kličući.“

Coetko. A. Kalan

Na petdesetletnico vladanja cesarja
Frana Josipa I.

dne 2. grudnia 1898.

Minulo danes petdeset je let,
Oskar zasedel avstrijski si prestol,
A vendar čvrst, mladeniško še vedno svet
Ka' blagor xano je Ti izročeniš čet
Vladaš že stoletja pol.

Lyal ni Tebi, ničce mile zar,
Doživel mnogo grenkih si že dnij,
Tihral nad glavo tvojo dostikrat sikar,
A vpregniti mi bilo možno te nikdar:
Veria v Tebi še živi.

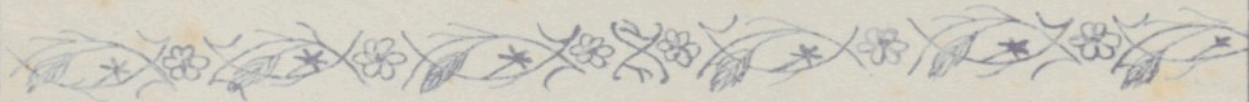
Kadela še nesreča je tvoj rod,
Divjal v dekelah Trojih grenni boj:
"Osviči ljudstvo moje, večni o'j Gospod,
Ti vodi vedno svojo roko za narod,"
Molit si za narod svoj.

A tudi narod molil je za Te,
Kamutil Te o nesreči ni nikdar.
Kakaj pa danes stamega tako nam dne
Oble solze v trojih se očeh blišč?
Keci, o'j presvetli car!

Spominjaš li se prešlih dnij?
 Osvěditi si hotel morda vse,
 Sedaj pa starček osivelih že lasij
 Uničene rcaj vidiš - to veselje Ti kali -
 Lvoje upo in želje?

Le miren bodi, z nami se raduj,
 No slavimo ta velevažni dan
 Veselim sicer redki ta voj god praznij!
 Vseceli se, o mili cesar, ne galsij!
 "Kliče danes zbor glavan."

Ivanov.

Utrinki.

Spisuje - x -

I.

Sedela je na stopnicah, ktere so vodile v neko cerkev. V naročji je držala malo dete, ktero je jokalo in steralo svoji ročici proti dobri mami. Mlada je bila ta mati. Nje pravilne poteze - dasi je bil njen obraz sedaj ovenel in udrt od bede - kazale so, da je bila že kdaj krasna... Pa, taka žena bi bila cvet v parketovanih mestnih salonih....

Upirala je očesi v svoje dete in božala mu nežna licica. „Ti ubogo dete kaj si zakrivilo, da si tako nevesno! Kaj ne lačno si lačno? Pjde že boje. Glej, ta gosna, oblačina tako krasno, bode že dala kaj, da Ti kupim malo kruha!.....“

Kime je prišla bogata gospa. Sumela je obleka vite. Dišalo je za njo po opojnih parfemih. V roki je držala krasen sončnik, s katerim se je branila žgočih sončnik žarkov. Ma. jstetična je bila njena hoja.....

„Milostljiva gospa, usmilite se me, proci se le toliko, da pomirim glad ubogemu črvčku,“ pravila je ista mati. „Milostljiva je pogledala gospa ter jej odgovorila: „Deluj, saj si mlada!“... Lastočē mati obupna...

Tri raklete kraljičine.

(Kavovna pripovedka - "Fogorlov.")

Zivel je nekdanj kralj, kateri je imel vraga v obli-
losti. Če ta je imel tudi tri hčerke, katerim so pa pre-
skorale sojenice, da jih bode vrel ob enem in drajštem
letu vrag. Kralj je bil ravno tega reko kalosten. Da bi
pa obravnaval svoje ljubljene hčerke grozne nesreče, imel
jih je vedno rapute.

Nkega dne jim je pa vendar dovolil peljati se na
sprehod. In glej, ravno tisti dan so izpolnile eden in
dva leta. Na sprehodu rastone veter. Se ta jih odnese bli-
koma, in konji peljajo kovijs gnani od neznane moči, na-
ravnost domov. Kralj se ravnalosti sitno, ko vidi kovijs
pravno. Ni se ji, da so njegove hčerke ravnost izpolnile eden
in drajšta leto. Dal je narnaniti povsem širnem kraljestvu,
da, da tistemu kdor mu pripelje hčerke naraj, jedno račno
in pol kraljstva. Oglašilo se jih je mnogo. Kralj jim je pres-
kabel vse potrebno, in oni so šli iskat kraljstvih hčera. Pa vse
ramen. Vsi so prišli in brez kraljičin domov. Slednjič se og-
lasi še velikani, kateri radi bi kraljic, — on more pripeljati do-
mor kraljičine. Ukari pa kralju, da naj pripravljamo na pot:
20 piš kruha, 20 piš vohor in 20 hektolitrov vina. To to naj
spravi v veliko večo. Kralj pokliče brzo vse krajane glavnega
mesta, da jim mnogo močnega platna in jim vkače vsi
velikansko večo. Vto spravi ves kruh, vse vohor in vino.

Ko je bilo vse pripravljeno na na pot, vame velikani to ve-
čo, aene jo na kabel in kajti na pot. Knogo časa hodil je
že. Slednjič pride v nek gost. Takaj najše človeka, kateri je
lovil čre. Tega vpraša: "Kdri čre & menoj?" "Čre vpraša:
"Kam?" "Iskat kraljstvih hčera. Ako jih najše, dobi jedno
račno in pol kraljstva. Čre pokusti precej vse in gre v veli-
kanom. Kmalu vciča v gostu dvaryja. Tudi tega pregovo-
vita, da gre & njima.

Ked potjo postane velikani bruden, ni čuda, saj jimel na

hrbtu velikansko vrečo, in pobno. Poprosi tega tica-
ja, če bi mu pomagal nesti. Ta je precej razvoljen.
Velikan mu prelomi vrečo na hrbet. Lato pa paše precej
na tla in ravnji: „Pojmene, kako ji to težko! Vrne mi
k hrbtu!“ Velikan mu vrame hitro nevoljen pobno vre-
čo k hrbtu. Kakaj časa nece ropet sam. Kmalu posta-
ne ropet tuden. Lato poprosi drvarja, naj mu poma-
ga nesti, če, saj si tivar, in drvarji so močni ljudje.
Drvar je precej privolji, da mu pomaga. Ko mu pa ve-
likan prelomi vrečo na hrbet, paše tudi on na tla
in ravnji: „Pomagajte mi, kmestilo me boče.“ Veli-
kan mu hitro nevoljen vrame vrečo in vsi trije gre-
to dalje.

Šodili so že dolgo časa, preiskovali mnogo pa-
rendar nič našli. Šestniti prišejo v gorat, v katerem
je bilo brez števila jam in prepadov. V tem goratu
sklenejo vsi trije, preiskati vse jame, da bi našli
pot, po katerem bi prišli do vraga. Našli so maj-
hno jamo, katero se jim je zdela pripravna za stano-
vanje, dokler se bodo mudili v tem goratu. Oble-
jo torej z vrečo vseh v to jamo in si jo pripravijo za
stanovanje.

Prvi dan gresta iskat po jamah velikana in dr-
varja. Tivarju je bilo naročeno pa ča pripraviti kosilo.
Le to je kuhal in pripravjal, da bi bila tovariša ra-
dovoljena z kosilom. Malo pred poldne pa, ko je
imelo biti kuhano kosilo, prikaže k jami maj-
hen možiček z rubečo kapico - bil je skrateljček -
in ravnji na tivarja: „Kaj delaš tam doli?“ Tivar
odgovori: „Kuham kosilo!“ „Pa ga ne bodeš jedel!“
mu reče mali z rubečo kapico. Takaj ne: „Bodeš re-
šel,“ mu odgovori skrateljček in odskaklja. Rav-
no o poldne, z pritečo ropet k jami, skoči tivarju
za vrat in poje vse pripravljene jedi. Ko do-
veši svoje delo, reče tivarju: „Sedaj vidiš, dragi
tica, kakaj ga ne bodeš jedel, in skoči ropet iz
jame in odskaklja. Kmalu potem prišeta ve-

likan in drvar domov isvit. Ko pa zagledata da ni pripravljena nobena jest, povprašata tigarja kam je spravil kosilo. Tovi jim leta, da je prišel malo pred poldne, koje bilo pripravljeno se kosilo majhen možiček & rudiš kapiro k njemu, mu vse pojedel, potem pa odskakljal ro-pet. Jena se opravita velikan in drvar ro-pet na telo in doloita, da bode kuhat prihodnji dan drvar.

Drugi dan je res kuhat drvar. Pa tudi nje je prišel možiček & rudiš kapiro in mu pojedel vse pripravljene jesti. Hoies, noies, morali so biti tudi danes brez kosila.

Tretji dan pa je kuhat velikan sam torariša sta šla iskat pojama. Okolo pred poldne, koje imelo biti kosilo kuhano, priskakljal je tudi k njemu možiček & rudiš kapiro in ga vprašal: „Kaj delaš tam doli?“ Velikan pa mu je odgo-ovoril jerno: „Kuham kosilo.“ Pa ga ne bodeš je-del,“ raspil je hitro mali. „Bodeš ga pa ti, kaba peklenška.“ „Bodemo videli,“ rekel je oni na veku in veselo odskakljal. To je bilo kuhano kosilo, pri-tekkel je mali k jami in skočil hitro velikanu na vrat. Le ta ga pa jerno smame & ventu, skočil hitro in ga runaj tako neusmiljeno telebi na tla, da se se-sei sedem metrov globoko vrtel v zemljo.

Ko pa ota prišla k malu ra tem drvar in tigar domov in našla kosilo pripravljeno, raiel jih je ve-likan tako neusmiljeno grajati, ies, da ništa ra ni in da se precej ostraviša vsakega oteka.

Pa tudi velikanu se je raielo tajati vse o jese, da je regel možička & rudiš kapiro tako globoko v zemljo. Telnisiljeval je, kako bi rarnogel ro-otega možička rešiti. Nekaj posebnega mu priše na mi-sel. Hitro ukarš drvarju in tigarju splesti močno ses. Koji bila dovedena rov, ukaral je drvarja in

ticažu, naj da ita vr svetno dol v luknji. Po-
 tem se spusti v luknjo, katero je napravil mo-
 iek v svojem padcu. Na enkrat razgleda pa pred
 st drug svet. Pred njim se je raztezalo velikom-
 sko mesto. V tem mestu je vival tri prekrasne pa-
 lais. Velikan gre malo po mestu in spraša, ke-
 to prebiva v onih le prekrasnih palaiah. Odgo-
 vorijo mu pa ljubeje da tam prebivajo trije ku-
 siu stremi kraljiciniami, katere so bile ospelja-
 ne v enem in dvajsetem letu. To je bilo velika-
 mu dovolj. Hitro pospeši svoje korake do bliž-
 nje palaie. Tja priševši poteka na vrata.
 Tamna kraljina, vragova žena, prite pogle-
 vat, kevo brka. Koji pa pové velikan svoj mornar-
 nornaci, da hoie kesiti njo in njeni sestri, pro-
 si ga, naj se na Bozjo voljo hitro odpravi
 od hiše, is ne prite njen moe, sam kuhiv,
 kateri ima na tri take velikane moe. Veli-
 kan pa ji reie, naj boe mirna, ies saj ne
 boe take sile. Med tem prite moe kralji-
 cin, debel relexen drog v roki drži, k vratom.
 Ko razgleda svojega nasprotnika, v splam-
 ti v njim jera, in v tej jeri vze velikanski
 drog velikanu nasproti. Velikan pa,
 ne bodi len, ulovi hitro drog v esko in
 ga vze kopet nasprotniku. Le ta ga ra-
 grabi in vze velikanu naraj. Ta pa ko-
 pet onemu. Tako sta meiala drog ne-
 kaj lasa drug drugemu. Slevnjii se pa
 razjere velikan, a grabi svojega nasprotnika
 in ga stako silo telebi na tla da se razietiti
 ta!

Tako je bila resena prva kraljicina. Nato
 prime pa kraljina na ris palaie in glej! cela
 palara se spremeni v zlato jabolko. Kraljina
 da to jabolko kesitelju in mu reie, naj to skra-
 ni; pri poroki pa naj ji da to jabolko in le to
 se boe spremenilo v zlato krilo. (Sledi)

Isdajalec.

Kaj denarja sota mi pomaga,
 čemu sluki mi rebró,
 Ko prijáknega ne najšim praga,
 Ko sovražni me vsakdo.

Da-, vsakdo' se izogiblje mene
 Da- vsakdo' se me boji;
 Če me kje ugleda, v stran jo krene,
 Če me vidi, kamiki.

Rodni brat poknati veí me noie,
 Sestra ni mi sestra veí.
 Mati klúe: isdajica! — Oie
 Me podi od hiše prei.

Zdi se mi, da poji vsaka ptica,
 Zdi se mi, da vsaka stvar
 Vpije: Isdajica! Isdajica!
 Smrt, poguba ti vidišar!!

Primorsky.

Bojja previdnost.

Spiral Janilovski.

Jesen se je vzbudila v vseni svojimi dobrimi in
 slabimi lastnostmi. Inovi se vidno smanjšujejo, ker
 solnce ne kroji veí tako visoko na nebu, in katorej po
 nekujl tudi vročina. Stue selioke se kbirajo na vaške
 krovniku, da odletijo v táljne in toplejše kraje, kjer osta

nejo do druge spomladi. To vam je živkanje in leta-
nje sem ter tja kakor takrat, ko je Boy umrejal ljudem
jerike; se vrabec jih ne prusti primiru in si želi, da bi ne
prišlo ptice več naraj, ker bi imel potem kaj veči krnja.
Jevonski pridelki se spravljajo in obetajo obilen sad:
vrtinar pobira sadje, kmet patrega grozdje, žegar kaplji-
ca tolaži v žalosti, okrepčuje v slabosti in prežene vse skr-
bi. Nekki tihi in seličasten mir se razprostira nad jevonskim
svetom, žegar rivali in rastlina se pripravljajo na rimsko
spanje, se buja moti sem ter tja ta sveti mir, ki vbuja
v človeku misli bodočnosti.

Ob takem času je bilo torej, ko je korakal moč večnjih
let v vas Mořun. Vas je štela le malo hiš, ali vendar je
kazala prijarno lice, dasi so bile hiše kute s slamo. Stala je
v kotu med dvema hriboma, obkroževali so jo vinogradi
in sadni setovi. Na vasi je razprostiral grozd, kamor
so hodili ravnanje po dera za kujavo in za prodajo.

Popotnik se je vstavil pri prvi hiši in je poprašal po
čupanu, na kar ga pelje mali deček v čupanovo hišo, ki
je stala na nedri vasi. Tujec potrka; odpret mu pride
čupan moč še sivih las in ga vpraša, kaj da želi. Tujec
mu pripoveduje, da je doma od reke Saljamenta, da je
prišel merit za neko cesto, in da priseta tudi njega a poma-
gača a orodjem kmali za njim. Nato je prosil čupana, je-
li bi smel prebivati s svojima pomočnikoma za dva dni
pri njemu v kar je čupan privolil z veseljem. Nato ga pel-
lje čupan v hišo sobino in tukaj sta se pomenkovala pri
koraru domačega vina o raznih stvarih. Še tujec je pri-
la govornica na Francose. Čupan jimeni, da ne boče si-
le, ker do sedaj se ni prikakal še nobeden v vas. Lemljem-
rec pa je trdil nato, da pridejo gotovo, ako tudi niso še
prišli, ker Šlicija je v Napoleonovi oblasti.

Proti večeru sta prišla tudi tujeva pomagajca a orod-
jem. Lemljemrec jih je peljal v čupanovo hišo in je razpo-
ložil orodje po mizi, kojemu se je zelo žudil čupan, ker
ni videl še nikdar takih rečij. Vse to orodje so spravili v
pripravno omaro, da bi bilo bolj varno. Večer je prisedel

tudi dvajsetleten županov sin k ostalim sticim intako
so se razgovarjali p. o. n. o. v. n. o. z.

Dugo juteo je odšel zemljemerec s svojima pomagač-
ma iz vasi, da najde primeren prostor za cesto. Medtem
pa si ogledimo županovo hišo in njegovo družino bolj
na tanko. Županova hiša je stala, kakor smo omenili
poprej, na vasi vasi. Imela je jedno nadstropje in vsako
nadstropje sedem oken. Vrata so stala na vasi, na
levi strani je bil kram in na desni kuhinja. V prvem
nadstropju so bile tri sobe in vici na vasi pisalna so-
ba in na vsaki strani ena spalnica. Župan Andrej in
njegova žena Marija sta imela troje otrok. Najsta-
rejši sin Valentin je pomagal očetu na polju, mlaj-
ša dva otroka, Tonček in Ančka, sta hodila pa oče v
šolo.

Dva dni je delal zemljemerec naito. Lovišni svo-
je delo, rakvalil se je in poslovil pri županovih. Dugo
pomlad so raieli delati cesto in ker je bilo lepo vreme, ra-
to je bila tudi cesta k. ralu gotova.

II.

Minilo je nekaj let. Anogo se je predrugajilo v va-
si in tako so se dogodile spremembe tudi v županovih hišah.
Sin Valentin se je oženil namreč z bogato nevesto iz bližnje
vasi. Pogoj blagoslovil ta zakon in jima je podaril eno le-
to po poroki živnega otroka kralo kralo Ančko. Vidno
sta pomagala mlada zakonca očetu županu pri vseh
podjetjih in čuvala svojega otroka kakor punčo svoj-
ga očesa. Ali, dež na solnem morabit, na veseljem ra-
lost priti, "pravi neki pregovor.

Bilo je ropet v jeseni. Nekoga dne gre Valentin v
gora, da pogleda, kaka drevesa naj se posekajo. Ko ho-
di nekaj časa po goru, našliši ga nekaj neko čume-
nje. Vere se in od straha obledi, ker njemu naproti
prihajata dva oborožena Francosa. V prvem strahu
ne ve, kaj dela in se da slovit brez katerega spoca. No se
pa vstrami iz omedlice in spozna, da je zveran za ro-

ke, kajne prosil Franca, naj ga pustita, ker ima doma
 mlado ženo in črka. Ali se zamaral Franca mu ne
 dovolita niti, slovit se za vojnik, ampak mu veseta
 klobuk v gromarje in mu doneta na glavo usnjeno čepico.
 Tako oparjen mora iti z njim. To terak in po kalorju do-
 dejo v neko vas, kjer je kar migljalo Francozov. Daprejo ga
 v neko hišo, kjer je bilo še dosti slovnice. Drugi dan
 karana odidejo vsi, rosti italijanski meji. Solnce je pri-
 pekalo silno, tako da jim je jemalo skoraj vid; prah
 se je vesigal sveste in jim pokrnil oči, ušesa in usta.
 Dejni so bili, da jim je jezik molet v ust, ali sonda
 niso mogli dobiti roste, ker kraj je bil pust. Šele proti
 polnoči se odpočijejo malo, potem pa je šlo ropet
 dalje. Ali svetaj ni bil svet vsi tako pust, prikara-
 la so se rodovitna polja in v daljavi so mou. re-
 likanski krivon kvirku. Dekosčili so avstrijske me-
 je in peivli v furlanoko mirino. Sedaj niso bile va-
 tako redke. Po noči včas dojdejo k neki Talijamentu.
 Tu je ležala majhna vasica in Francozje so se raz-
 lili po hišah, medtem ko so prenočevali ujetniki v
 kaimi. Tu so jih malo okrepili na prihodnji dan.
 Ko je prinesel kaimar jedila na mizo, spornal je Va-
 lentin remljemarca, kateri je bil pred nekaj leti v nje-
 govri vasi, in tudi je spornal Valentina. Kaimar
 mu namigne, naj gre z njim. Zavoljo velike rmeš-
 njave in velikega števila uboljelih niso razpili
 njegovega oahoda. Ko je, Valentin s klet, spe-
 sa ga kaimar, kako je peivel sem in kako je doma.
 Valentin mu karlosi vse na tanko. Kato ga vede k-
 mar v malo spalnico ter mu celo naj jisti vstane pre-
 sej, ko ga pokliče. Dugo jutro, koje se vse spalo, ga okrep-
 ia z dobrim kapičkom ter mu da kos, v katerem sta
 bila dva klapčka kruha in dve steklenici vina. Ako
 bi ga vstavil kdo, najreie, da padeje jedila. Potem mu
 da še klapca, da ga spremlj avstrijske meje. Po mi-

nom postreanu se je odpravil na pot in prišel drugi dan
zjutraj zdravin in domov. Izvencili so se ga mi in se v
ponejrik letih je pravit, kako se mu je godilo takrat.

Smrti ne utečes!

1
Preda kojim čovjeka popada
Često strah najviše, neg pred smrću
Strahovitom, pred kojim sve pada
Ito pod ruku strašnu joj dospije? -
Nikad milosrdja u nje nije.

2
Ona, koja strahovito para
Na tom svijetu, ne počedi nikog
Od najsiromašnijeg do cara
Niko, nad kojima sunce sije
Oda smrti oslobođen nije.

3
Ohrutnica svijeta tog stvorove
Ona sve pod vlašću ima svojom
Ponaš li, čovječ sad moćove...
Koja ni ulice ne gledajuć,
Svakog name ništa ne karajuć?

4
Na livadi onoj krasno sada
Cvijeci raste, miris po njoj šireć.
Ali kosac svojom kosom kada
Dodje i had počme on kositi
Sve se mora njemu pokoriti.

5
Iako je i s ljudmi... pa na groblje
Idi! - Sve ti tu trepti čutec,

Oh, zaista svi smo smrti robje!
 Taki tebi smrti se ugrabiti,
 Ne utečeš! - žalud se ječi ti.

Podoljub. A. Kalac

Listek.

Slovensko slovostvo za časa protestantske Dobe. (G. Sulanc.)

Gospod govornik nam je predložil slovostvo za časa protestantske dobe možno občirno. Vse je bilo izvedeno krásno, to slovensčina je nekako črva v več krajih. Enklitik se ogiblje gospod govornik premalo in različne misli so izražene nekoliko preskorno. Posameznih prestopov, nočem priobčevati, kojih je v precejšem številu. Prešlo bi se govornika, da pregleda nekoliko slov: slovnico in na se je drži v čudice pri svojih govorih. Drugace je govor vreden hvale.

Kritika k. govora.

V drugi siji, dni 16. vinotoka je čital g. Molé slovostrano razpravo o „Juanu Veselu Kouskiju“ (sic!). Govor je bil prilično dobro sestavljen, ali vendar je imel poleg svojih velin tudi mnogo napak, ktere hočem se, da j, sine ira et studio navesti. Omeniti moram najprej, da je bil g. Molé sam kriv, da ni imel govora takega vpeha, nego je bilo pričakovati, ker nam ni podal pesnikovega življenjepisa, temveč samo njegovo slovostrano delovanje. Jaz sem tega mnenja, da mora vsak, kdor hoče proučiti kakoga pesnika vedeti tudi njegov življenjepis; življenjepis je „condicio sine qua non“; mirlite si g. Molé?

Predgovor je bil res krásno spisani, ali vendar sem našel v njem nekoliko netočnosti. Kajpa

vo pravite, da Kosecki ni keristil toliko svoje originalnosti, kakor s svojim narduščenjem." Potem pravite: "V teku stoletij se je mnogo spremenilo. Kaj je bilo slovensko slovostvo v tistem času (bolje, za tistega časa op. krit.)." Jas nikakor ne razumem, kaj ste mislili g. Male' pri prvem stavku. To je vicer res, da se je v teku stoletij spremenilo mnogo, ali v karjavo ne pouda to, ker kar je pred, vanje je bilo o Koseckem, ne pa o spresni njaji čarov. Pri sonetu "Ptačica" morali bi navesti besniso, kdaj ga je izdal nam, reč 1818 leta. To leto je varno zaradi tega, ker se za onega leta prične njegovo slovoštveno delovanje slovenskimi proizvodi. Tudi kar ste povedali o "Novicah" ni po polnoma pravo. Res je dobil Dr. Blewies od vlade dovoljenje, da sme izdati list "Novice". List pa je izdajala c. kr. kmetijska Družba, in česar se razvidi; Da so prišli le taki članki v list, kateri so bili take varnosti za kmeti in rokodelce. Poenje so začeli pominati "Novice" v tvo jih predah tudi kaj leposlovnega, ali ven, Dar niso bile "Novice" leposloven list, kakor bi marsikdo mislil po vaših besed. Dak. O pesnik, Slovania cesarju Ferdinandu, da je prekrasna nikakor nisem tega mnenja. Naravno je, da mislite, da je sem, "prekrasna" zaradi toliko nerazum živih besed in izrazov!!! Ako to mislite, potem vam prikladam, da je prvem res "prekrasna". Dalje pravite: "Kosecki je preperoval tudi druge pesnice, ktere so služile zgolj v zabavo." Vam, da niala sam

ti tega mnenja, ako pravite, da nismo
 pravi, nam služijo tudi v rabavo; "jaz
 pa sem prepričan, da pravi in edini moč
 je le rabavati. Omenili niste med
 spisi Koseškega zbirke glos, "Jugo-euro.
 prijski glosar" in porazličnega spisa
 "Vjamo paše, kadar je drugemu kop-
 le." Sedaj se nekoliko oprask k vašemu
 jeziku. Pokna se vam, da smete je-
 rik po polni oblasti in kaksentrat
 se vrnese celo v "vraine višine bogi-
 nje pozije," ali pri tem spisu se
 vam je povesčilo parbrak; saj veste,
 kaj pravi pregovor, "Kdor visoko leti,
 nizko pade," ali poetično rečeno; "Kdor
 hoče kaj posebno vvišeno, pesniško
 povedati, temu se lahko zgodi, da se
 pretvori njegov pozija v nasadno
 prosa in da postane tako smešna."
 V svoji razpravi pravite: "In mož, če
 gar citre so bežalo več nego deset let
 razjavili v stari omari; potegnil jih
 je spet nadan itd."

V ta stavek ste postavili prav take
 besede, ktere morejo vzbuditi le smeh.
 Najprej so citre, ktere so razjavile
 in ktere so "v stari omari." Možno pa,
 da ni bila omara stara, ali pa se
 morali saj oni gospodično tukaj v
 Troju (ime sam posabiti), kteri so mi
 pripovedovali, da brani škafjo citir
 dra pesnika Koseškega. Ona bi vam
 gotova povedala tudi kaj o omi stari
 omari in o onih razjavilih citrah. (Kladi)

Listnica vredništva.

G. Ravonst. Djačka prevara. Vaš spis nas vele zanimá, je se tiče bas našeg kola, ali zaključavamo od Vas: nobće svik, da se vla date točno po novim²¹ hrvatskom pravopisu, i da ne ignorate Vaše misli tako priprostó, jer od Vas, Djačke prevare "bi se dalo mnogo više spisati, nego li se vi napisali".

G. Lovetko. Vele su nas razveselile Vaše pjesme, iz kojih uviđimo, da od Vas će postati znamenom veli muž, koji će jed nom moći mnogo koristiti na pjesnič kom polju. Vi izražate svoje misli pravo i divno. Isto se tiče Vaše pjesme, Ma dori, imamo Vam razjetoovati, da se poprimite novog pravopisa. Sve treba, da radite solike glagolja narimu, jer to nije najnovija. Na Vaš Prošaj si domo nemamo ništa vi vanrednoga opaziti, jer pjesmica je pitično dobra.

U čvorogjadi da nas nećete napusti, već da ćete se još nekolikoim Vašim proizvođom k nam ulaći, izražamo Vam našu pohvalu.

G. Angelar. Jenuadili ste nas o mojim spisom. Perli nas, da se ravnate prigrak non muha, se muškum. Varujte se pa nekterih snalntkari. Pomučnoga glagola ni treba ponavljati, n. pr. "ost rem se ter razleical rem dečke"; tega gotovo se nište zaolečili pri bolnih spisih. Pa vo je, već tako rada nego, a ne "kelov".

Prvini tudi, da rabite kritike v slovensčini prave, zato sem
spremenil, kar mi bilo pravega v tem obziru. Radi prav tiva
po Peteršnikovem pišite, čez "a ne čez". Res da so se uprli, ve-
li temu pravcu u najobličnejši pisatelj slovenski, a tega
ne smemo upoštevati mi, ampak miramo pisati kakor mi
piše sedaj naš najboljši besednjak. Spremenil sem tudi be-
redni red v nekaterih krajih, a to radi tega, da nis bil ta-
ko na kraju. Kar se tiče pa vsebine, ničete zelo živahno in
realistično; zato vam bližim veseljavino. Le vseh naprej!

J. Lova. Vaši distiki so vam res v čast!

G. Čučar. Ljudem sem hotel zadnji vers v male tihice,
a ker niste hoteli tega, primolim k globlji kritiki:

G. Danilovski. Drugič boljše slovensčine ker drugače prilož-
kome pisa - ker. Slovensčina se razlaga od čas. To delava vsi
previdi po slovensčini. Le o priliki.

G. Rogar. Taš spis je živahen in popolnoma guden po
naravnosti. Prvino drugič kaj izvirnosti! Slovensčina
je res v čast vsemu.

G. Baren. Slovensčina nam je to - stvar, koja je v čast
opušta želimo mi o to. Sedaj kos!

Dovoljaj iz vojniške dole 1848, "skočile je kar samo v kos".

Čairimad. Ker je spis prenan in prenaraden, nemore biti
prejel.

Kritike drugih govornov pridejo v boviših listih radi
nadaoblatku prostora. Slovenskih govornov pa se ne upo. kri-
tikovati nikdo. To je vendar prečalosteno od Slovakov!

Šivil pričakujemo mnogo, ker se najde v vses žišk mno-
go pogreškov. Šivilki sedaj na noze!!!

Dobeden igmedudov naj ne zabi drugega lista, ampak
naj se potrudi takaj sedaj, kajpaon pripravi kajzgodiva
za drugi list.

Prvino opozorite nam, ker je mnogo ti-
kovnik hit; talmacite si kakor morete.
Pri drugih listih bodemo že parili na to,
da bodo pisava korektna.

